

אלון

אני לא הכרתי את הדוד שלי אלון אבל הוא תמיד היה ולעולם יהיה חלק בלתי נפרד מהמשפחה ומההוויה שלנו ושלי.

נולדתי קצת פחות משש שנים אחרי שהוא נהרג, אך יש לו מקום בחיי כבר למעלה משלושים שנה.

חוויתי את אלון לאורך השנים בעיקר דרך העיניים הדומעות של סבתא בכל פעם שביקשתי ממנה לספר עליו והיא לא הסכימה, או דרך השתיקות של אבא שלי כששמו של אחיו הקטן עלה. חוויתי אותו דרך הסיפורים של בני כיתתו, חבריו והמשפחה באזכרות השנתיות - על מנהיגותו והתבלטותו בחברת הילדים, בעבודה בפלחה, בקורס טייס ובפלוגה שממנה לא חזר.

למדתי על אדם אהוב, חכם ומצחיק שהצטיין בכל מה שעשה או לכל הפחות שאף להיות כזה, שתמיד הנהיג את הקבוצה אליה היה שייך ואיגד מסביבו חברים וחברות רבים.

אני לא יודע מה היה קורה אילו, או מה היה לפני, וכמובן שלעולם לא אדע. אך לפעמים אני משתעשע במחשבה על איזה סוג קשר היה לנו אם לא היה נהרג. לי ולו, למשפחתי ולמשפחתו...

בזכות אלון "זכיתי" להיפגש עם המשפחה המורחבת לפחות פעמיים בשנה, ביום הזיכרון וביום כיפור באזכרות השנתיות. בתור ילד בחברת הילדים, באיזשהו מקום אף הייתי גאה שאני ממשפחה שכולה וחיכיתי שיגיע היום שבו אני אזכה לשאת אחר כבוד את הזר לקברו של אלון.

בנימה יותר כללית, תמיד צחקו עלי בחבר'ה מבחוץ, שיום הזיכרון הוא "החג" של הקיבוץ בגלל שאנחנו ידועים בכמות נופלינו במלחמות ישראל בכלל וביוה"כ בפרט.

אני מצדי, תמיד הייתי גאה לגדול, להתבגר ולהיות שייך לחברה שיודעת לזכור ולהוקיר את העבר שלה ואת נופליה שנפלו גם בשבילה (כמו החברה בקיבוץ הזה) ובשביל עתידה.

אני שמח שגדלתי במקום, בחברה ובמשפחה, שתרומה למדינה ואהבת הארץ כולל השירות בצה"ל אינן מילים גסות אלא עובדה מובנית מאליה כחלק מהחינוך והערכים שאני קיבלתי ואנסה להעביר לילדיי.

כל אלה ועוד הם למעשה חלק בלתי נפרד מאבני היסוד שלעולם יהיו נדבך בעתידו של הקיבוץ הזה ויעצבו את עתידה של החברה הזו, כמו שאלון לעולם יהיה חלק בלתי נפרד מחיי.